

mellemmad, havde kampdrukne Fribyttere svunget sig iland fra deres blodbestænkte Skibe og under Lystighed baaret de hjemførte Skatte op til deres Gaarde.

Deroppe paa Højderne, hvor nu lyse og venlige Lunde løftede sig over Kornmarkerne, rugede den gang Vildskovens mørke Masser, hvorfra Ulvene tudede i de maaneklare Frostnætter. Endnu længe efter at Landet havde hævet sig og den fordums Havbund var bleven draget ind under Bondens fredelige Syssel, bevarede Skoven som Tilflugtssted for Vovemodet og den kække Bedrift. Herfra skrattede de høje Herrers Jægerhorn, naar de sprængte afsted med Døden paa Sadelbuen og drog deres blodige Spor gennem Tykningerne. Her fik ogsaa Stormen igen sit fulde Mæle, — en tusindstemmig Brusen, i hvilken der hørtas som en spøgelseagtig Efterklang af hin Havets dybe Orgeltone, der havde fyldt Menneskenes Sind med Rædslens store Højtid.

Men lidt efter lidt trængtes ogsaa Skoven tilbage af den nærsomme Muld. En Skare vaabenløse Fremmede byggede sig Bo og plantede en Have derinde for at leve i Ensomhed af Jordens Frugter. Ad en Vej, der betegnedes af rejste Kors og hellige Billeder, var de kommen dragende sydfra i lange Kitler og med Sandaler under de nøgne Fødder, — og snart ringede den første Bedeklokke sit „Fred paa Jorden“ ud over Vikingernes gamle Land. Og Aarene gik. Fra alle Sider gnavede Bondens ublodige Økse sig ind i Skovens Mørke, hvor Kragerne allerede skræppede fra Ørnenes forladte Redepladser.

Og Aarhundreder svandt. Fra blomstrende Marker og Enge flommede den moderlige Jords Fedme